

Benieuwd wachten we weer bij de organisatiebus op de resultaten. We kunnen het niet geloven. We hebben de Kite-O-Holix in de ballet-routine verslagen. We zijn derde geworden na Lung Ta (tweede) en Airkraft (eerste)! Hoewel het frustrerend is te weten dat als we onze freestyle routine perfect hadden gedaan we derde in het algemene eindresultaat van deze competitie hadden kunnen worden, zijn we tevreden met wat we hebben bereikt sinds we als team in december startte.

Resultaten Internationale Competitie Quend Plage:

Team	Precisie	Ballet	Totaal
1.Airkraft	76.08	84.07	80.075
2.Lung Ta	70.68	74.77	72.720
3.Kite-O-Holix	73.25	69.20	71.225
4.Dust Devils	61.45	70.33	65.890
5.Air de Rien	59.90	67.40	62.150
6.Dragon Fly	58.83	62.70	60.765
7.Sky Bandits	55.27	59.63	57.450
8.Ailes du Désir	52.47	50.13	51.300
9.Magic Flyte	DQ	57.87	28.935

Maandag, 5 juni 1995.

De competities zijn voorbij, de meeste teams zijn ontspannen en blijven alleen hangen om wat demonstraties aan het publiek te geven. Om 11.00u is er bijna geen publiek meer en geen van de teams, ook wij, schijnen de demonstraties serieus te nemen. We maken er een rommeltje van. Nop meent dat dat het gevolg is van de spanning van het weekend, maar persoonlijk vind ik het een afgang. Ik geef liever geen demonstratie dan een slordige.

Later praten we daar nog over en we zijn het er allemaal over eens dat we voortaan een totaal verschillende demonstratie zullen geven. Bijvoorbeeld met de Spoetniks of trein Speedwings en andere muziek of onze ballet routine, die we dan geconcentreerd en serieus moeten uitvoeren. De fout die we vandaag maakten was dat we ons zelfs niet inspanden de routine eerst proef te vliegen alvorens op te treden. En dat was een volkomen verkeerde instelling.

Het weer verbeterde 's middags, juist op het moment dat de andere teams zich gereed maakten te vertrekken en we hebben eindelijk de kans om onze nieuwe vliegers te proberen. We blijven bewust een extra dag om wat plezier te maken en de massa toeristen die naar huis gaan te ontwijken. De wind is een beetje te sterk voor onze nieuwe vliegers, maar ze vliegen toch voortreffelijk, geen oversturing, gemakkelijk te landen, gemakkelijk stil te zetten. Prachtig. En..... ze zien er voortreffelijk uit.

Vrijdag, 9 juni 1995.

Het weer is slecht dus doen we thuis wat stick-praktijk. We besteden tenminste een half uur over het bedenken van een goede

indrukwekkende start voor het nieuwe tweede gedeelte van ons ballet. Het is frustrerend en verspilde tijd. Paul zegt wat hij al de hele dag denkt. Aangezien we minder dan een maand de tijd hebben is het misschien realistischer voor ons bij de balletmuziek te blijven die we hebben. Maak enkele wijzigingen in de zwakke gedeelten en maak een wat indrukwekkender einde. Hij herinnert ons eraan dat het niet de muziek is die scoort, maar hoe goed we dit technisch gedeelte van het ballet choreografisch uitvoeren. Hij heeft gelijk. In de resterende drie weken zou het waarschijnlijk onmogelijk zijn met een nieuwe ballet sectie te komen en de tijd te vinden om het zorgvuldig te beoefenen voor de North Sea Cup.

We zijn opgelucht met het meer haalbare doel dat we ons zelf gesteld hebben. Onze motivatie vliegt omhoog als we de weinig inspirerende delen van de routine er uit halen en vervangen door wat verrassend goede ideeën. Tegen de tijd dat we er een einde aan maken hebben we het gevoel dat de routine tienvoudig verbeterd is. Alles wat we nu nog te doen hebben is te zien of het ook in de lucht werkt.

Maandag, 12 juni 1995.

De wind is in de vroege avond krachtig, dus starten we met de storm vliegers. We warmen op met de precisie-routine, daarna oefenen we de verplichte figuren voor de North Sea Cup: "the Vertical Thread, Basket, Knit One Pearl One, Manhattan en Cascade". De Basket en Knit One Pearl One zijn moeilijk. Om ze netjes te vliegen zijn een juiste snelheid en perfecte timing noodzakelijk. The Vertical Thread en Manhattan zijn erg gemakkelijk. We haten de Cascade. Die lijkt eenvoudig maar vergt veel rennen.

We proberen de nieuwe verandering in onze

ballet-routine. Enkele bewegingen werken niet zo goed als we verwachtten, daarom brengen Nop en Richard verdere wijzigingen aan. Zoals we tijdens onze laatste stickpraktijk ontdekten geven de veranderingen een nieuwe dimensie aan onze ballet-routine en we zijn blij met wat we zien. Richard, de perfectionist onder ons, is niet helemaal tevreden, maar zelfs hij moet toegeven dat het een stuk beter is dan dat wat we hadden. We hebben er een onverwachte "ster-explosie" ingebracht, een dubbele Indische dans, een ongebruikelijke asymmetrische stilstand, een diamant formatie die zichzelf verandert in een vierkant en een einde waarbij onze lijnen dusdanig kruisen, dat het bijna niet te zeggen is welke lijnen van wie zijn!

Vrijdag, 16 juni 1995.

Voor de eerste maal besluiten we voor het Kurhaus te vliegen waar de North Sea Cup zal worden gehouden. Hier vliegers we nooit omdat er bij hoog water bijna geen strand is en het het drukste gedeelte van Scheveningen is waar vele wandelaars, honden en paarden zijn. Paarden zijn altijd schrikachtig van vliegers en maken hun berijders en ons nerveus. Een vreemde ervaring hier te vliegen. Niet alleen dat het strand smal is en steeds smaller wordt, maar met wind uit zee kunnen we niet goed focuseren op de vliegers, omdat er zich zoveel objecten in onze zichtlijn bevinden zoals stapels strandstoelen, rijen kleurige strandpaviljoens, wapperende vlaggen, hoge gebouwen, wandelaars die onder onze lijnen doorlopen en groepen mensen op de boulevard die naar ons kijken, enzovoort. Onze concentratie is slecht en de wind is sterk en rukkerig. Alles bij elkaar is het geen goede oefening.

Michèle de Vries, teamlid Dust Devils.

